

บทที่ 1

บทนำ

ความสำคัญและที่มาของปัญหา

ในสังคมปัจจุบันเราคงปฏิเสธไม่ได้ว่าแนวโน้มทางสถิติของการก่ออาชญากรรมมีทิศทางที่สูงขึ้นเรื่อย ๆ สาเหตุที่เป็นเช่นนี้สืบเนื่องมาจากตัวแปรต่าง ๆ ทางสังคม เช่น ความก้าวหน้าเทคโนโลยี ค่านิยมและแนวคิดทางวัฒนธรรมที่เสื่อมถอยลงไป อีกทั้งลักษณะของอาชญากรรมก็มีรูปแบบที่เปลี่ยนแปลงไปและมีความสลับซับซ้อนยากแก่การติดตามและนำตัวผู้กระทำผิดมาดำเนินคดีมากยิ่งขึ้น ดังจะเห็นได้จากอาชญากรรมที่มีลักษณะทั่วไปซึ่ง สามารถพบเห็นกันตามหน้าหนังสือพิมพ์ก็มีการพัฒนามาสู่อาชญากรรมที่มีความทันสมัยและซับซ้อนยิ่งขึ้น ทำให้รัฐซึ่งมีหน้าที่ในการควบคุมและคุ้มครองความสงบสุขให้แก่สังคมต้องหามาตรการและกำหนดกฎเกณฑ์ทางกฎหมายเพื่อคุ้มครองสังคมจากอาชญากรรม กฎหมายอาญาเป็นกฎหมายหนึ่งซึ่งรัฐใช้ในการควบคุมอาชญากรรมเนื่องจากกฎหมายอาญาได้กำหนดว่าการกระทำใดที่หากเกิดขึ้นแล้วถือว่าเป็นความผิดและมีโทษที่จะลงแก่ความผิดนั้นอย่างเหมาะสม แต่อย่างไรก็ตามสิ่งที่ใช้ในการพิสูจน์ความผิดของบุคคล คือ พยานหลักฐาน ซึ่งได้แก่ พยานบุคคล พยานเอกสาร และพยานวัตถุ ซึ่งในกรณีของพยานบุคคลพบว่าปัญหาไม่กล้ามาเป็นพยานในศาล หรือให้การบิดเบือนข้อเท็จจริงเนื่องจากความหวาดกลัวภัยอันตรายต่อชีวิต ทรัพย์สินของตนเองและบุคคลใกล้ชิด จากการถูกข่มขู่ คุกคาม จากผู้ที่มีส่วนได้เสียในคดีผู้มีอิทธิพล หรือญาติพี่น้องของผู้กระทำ ความผิด

แนวคิดเกี่ยวกับการคุ้มครองพยานบุคคล จากการศึกษาพบว่าในกระบวนการพิจารณาคดีไม่ว่าจะเป็นกระบวนการพิจารณาคดีแบบระบบกล่าวหา ระบบไต่สวน หรือระบบผสมที่นำเอากระบวนการทั้ง 2 ระบบข้างต้นมาผสมผสานและใช้อย่างเหมาะสมก็ดี กระบวนการพิจารณาคดีทั้งสามส่วนต่างจำเป็นต้องอาศัยคำเบิกความของพยานบุคคลทั้งสิ้น เนื่องจากระบบการพิจารณาคดีในชั้นศาล ผู้ที่มีอำนาจในการพิจารณาคดีคือผู้พิพากษา ผู้พิพากษานั้นเป็นผู้ที่มีความพร้อมในด้านวุฒิภาวะคุณวุฒิและคุณค่าทางจริยธรรมและศีลธรรมอันเป็นคุณสมบัติหรือคุณลักษณะเฉพาะของบุคคลที่จะมาทำหน้าที่เป็นคนกลางในการตัดสินคดีความ เพื่อดำรงไว้ซึ่งความยุติธรรมแก่สังคม แต่ที่กล่าวมาจะเห็นได้ว่าหน้าที่เป็นคนกลางในการพิจารณาคดี เครื่องมือ

ที่สำคัญก็คือพยานหลักฐานในคดี ซึ่งพยานที่มีความชัดเจนและน่าเชื่อถือและเป็นพยานที่สำคัญในคดีอาญา คือพยานผู้เห็นเหตุการณ์หรือประสบพบเจอการกระทำความผิดซึ่งถือว่าเป็นพยานที่ใกล้ชิดกับการกระทำผิดมากที่สุด พยานดังกล่าวคือพยานบุคคล ทั้งนี้การที่พยานบุคคลจำเป็นต้องมาเบิกความเป็นพยานต่อศาลนั้นอยู่บนพื้นฐานของทฤษฎีสัญญาประชาคมซึ่งมีแนวคิดที่ว่า ประชาชนทุกคนที่ยอมอยู่ภายใต้การปกครองของรัฐย่อมมีสิทธิและหน้าที่ระหว่างประชาชนเองกับรัฐในทิศทางที่สอดคล้องและเกื้อกูลกัน กล่าวคือรัฐมีหน้าที่ในการพิทักษ์รักษาความสงบสุขของสมาชิกในขณะเดียวกันสมาชิกของรัฐก็มีสิทธิในการได้รับการคุ้มครองนั้นและยังมีหน้าที่ในการรักษาและเคารพกฎระเบียบที่รัฐเป็นผู้กำหนด อีกทั้งสมาชิกของรัฐจะต้องมีหน้าที่ในการดำรงไว้ซึ่งความสงบสุขและคอยช่วยเหลือเป็นหูเป็นตาแก่รัฐอีกด้วย ดังนั้นเมื่อมีการประสบพบเจอการกระทำผิดที่เกิดขึ้น สุจริตชนผู้พบเห็นเหตุการณ์จึงต้องทำหน้าที่เป็นพลเมืองที่ดีของรัฐโดยการเสียสละตนเข้ามาเป็นพยานบุคคลในคดีอาญาแต่ทั้งนี้พยานบุคคลในคดีอาญาก็อาจถูกข่มขู่ คุกคาม หรือประทุษร้ายไม่ว่าจะแก่ชีวิต ร่างกายก็ตาม เพื่อให้พยานนั้นไม่กล้ามาศาลหรือหากมาศาลแล้วก็จำเป็นต้องเบิกความต่อศาลในลักษณะที่บิดเบือนความเป็นจริง เพื่อรักษาชีวิตและสวัสดิภาพของตน หรือคนใกล้ชิดของตนไว้ ปัญหาดังกล่าวส่งผลกระทบต่อกระบวนการยุติธรรมทางอาญา เนื่องจากความยุติธรรมจะสูญเสียไปเพราะไม่อาจนำผู้กระทำผิดมาลงโทษได้เมื่อเป็นเช่นนั้นประชาชนย่อมจะเกิดความเลื่อมศรัทธาต่อกระบวนการยุติธรรมอันอาจก่อให้เกิดระบบกระบวนการยุติธรรมแบบชาวบ้านหรือศาลเตี้ยเกิดขึ้น ดังนั้นจึงเกิดแนวคิดในการคุ้มครองพยานในคดีอาญาขึ้น

การคุ้มครองพยานในประเทศไทย เป็นผลสืบเนื่องมาจากเหตุผลดังกล่าวข้างต้น ประกอบกับได้มีการพยายามผลักดันให้รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ.2540 มาตรา 244 บัญญัติรับรองสิทธิของบุคคลซึ่งเป็นพยานในคดีอาญาให้ได้รับความคุ้มครอง การปฏิบัติที่เหมาะสมและค่าตอบแทนที่จำเป็นและสมควรจากรัฐ ทั้งนี้ตามที่กฎหมายบัญญัติ ซึ่งก่อนที่จะมีพระราชบัญญัติคุ้มครองพยานในคดีอาญา พ.ศ.2546 พบว่าประเทศไทยไม่มีกฎหมายหรือมาตรการใด ๆ ที่เป็นเรื่องของรัฐกำหนดเกี่ยวกับการคุ้มครองพยานบุคคลในคดีอาญาไว้โดยตรง ตลอดจนรัฐบาลก็ไม่มี การจัดสรรงบประมาณสนับสนุนภารกิจเรื่องนี้และไม่มีข้อกำหนดหรือหลักเกณฑ์แนวทางปฏิบัติไว้อย่างชัดเจน โดยปรากฏแต่เพียงการให้ความสะดวกในการส่งหมายเรียกให้พยานของพนักงานอัยการและการควบคุมติดตามของพนักงานสอบสวนเพื่อไม่ให้พยานหลบหนีก่อนนำตัวไปเบิกความต่อศาลเท่านั้น สำหรับกรณีที่มีเหตุอันควรเชื่อว่าพยานจะได้รับอันตรายหรือจะหลบหนีซึ่งเป็นหน้าที่ของพนักงานสอบสวนในการดำเนินการเพื่อให้พยาน

ได้รับความปลอดภัยแต่พนักงานสอบสวนจะต้องมีหน้าที่รายงานชี้แจงเหตุผล เพื่อขอเบิกเบี้ยเลี้ยง เพื่อจัดหาสถานที่พักอาศัยชั่วคราวแก่พยานแต่ถ้าเป็นกรณีที่มีการฟ้องร้องเพื่อดำเนินคดีแล้ว พนักงานสอบสวนมีหน้าที่จะต้องแจ้งให้พนักงานอัยการทราบเพื่อให้มีการสืบพยานปากนั้น ๆ โดยเร็วและเมื่อพยานเบิกความเสร็จแล้วก็ไม่มีมาตรการใด ๆ เพื่อให้ความคุ้มครองต่อ หรือบางกรณีพยานมักเป็นบุคคลภายนอกหรือบุคคลที่รู้เห็นเกี่ยวกับการกระทำความผิด ซึ่งตามธรรมเนียมไทย ๆ แล้วถึงแม้จะเป็นผู้ที่รู้เห็นแบบ “ไทยมุง” หรือประเภทสอดรู้สอดเห็นเรื่องของคนอื่นเป็นส่วนมากแต่ครั้งถึงเวลาที่จะมาเป็นพยานมักจะไม่นำแสดงตัวหรือเปิดเผยตัวออกมาเป็นพยาน (วีระพงษ์ บุญญภาส และคณะ, 2546) เนื่องจากอาจมีเหตุผลบางประการมาจากความหวาดกลัวอิทธิพลเกรงกลัวว่าจะไม่ได้รับความปลอดภัยหรือด้วยเหตุผลประการใดก็ตาม ซึ่งพยานเหล่านี้ยังไม่ได้ได้รับความคุ้มครองเท่าที่ควร ทั้งนี้พยานมีความสำคัญต่อการพิสูจน์ความจริงในอรรถคดีนั้น ๆ เป็นเหตุให้เกิดผลเสียต่อระบบกระบวนการยุติธรรม โดยส่งผลให้ผู้กระทำความผิดรอดพ้นจากการถูกจับกุม หรือถูกลงโทษเรียกง่าย ๆ ว่า “ลอยนวล” อยู่ได้อย่างสบายแถมยังแสดงตนเป็นผู้มีอิทธิพลยิ่งใหญ่มากกว่าเดิมอีกด้วย และจะมีมาตรการอย่างไรเพื่อคุ้มครองความปลอดภัยของพยานและบุคคลใกล้ชิดของพยาน เพื่อให้พยานไม่เกรงกลัวภัยอันตรายที่เกิดขึ้นจากการปรักปรำจำเลยในคดีอาญา ดังนั้นจึงได้มีการตราพระราชบัญญัติคุ้มครองพยานในคดีอาญา พ.ศ.2546 ขึ้น โดยพระราชบัญญัตินี้มุ่งเน้นการคุ้มครองความปลอดภัยของพยานในคดีอาญาตลอดจนสามี ภรรยา ผู้บุพการี ผู้สืบสันดาน และบุคคลอื่นที่มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับพยานเป็นสำคัญ แต่ก็ไม่ลืมความเสียหายหรือค่าใช้จ่ายต่าง ๆ ของพยานในการมาให้ข้อเท็จจริงในคดีอาญา อาทิเช่น ค่าตอบแทนการมาเป็นพยานและค่าใช้จ่ายในระหว่างที่เป็นพยาน เป็นต้น ซึ่งเป็นหน้าที่ของหน่วยงานของรัฐที่จะเข้ามาดูแลในส่วนนี้ เพื่อจะให้กฎหมายเกิดผลสัมฤทธิ์ในการที่จะนำคนผิดมาลงโทษ เนื่องจากพยานเป็นผู้ที่รู้เห็นหรือใกล้ชิดต่อเหตุการณ์ในการกระทำความผิดนั้น ๆ ตลอดจน เพื่อสร้างความเชื่อมั่นให้แก่บุคคลที่จะมาเป็นพยานว่าจะได้รับความปลอดภัยและได้รับค่าตอบแทนที่จำเป็นและสมควรจากรัฐจากการทำหน้าที่พยานซึ่งถือเป็นหน้าที่ของพลเมืองดีที่ช่วยเหลือรัฐในการนำตัวผู้กระทำความผิดมาลงโทษ

สำหรับหน่วยงานในการคุ้มครองพยานในคดีอาญาของไทยมีหน่วยงานหลักที่รับผิดชอบโดยตรงคือ สำนักงานคุ้มครองพยาน ซึ่งเป็นหน่วยงานที่ขึ้นตรงต่อกรมคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพ กระทรวงยุติธรรม โดยการทำงานจะมีการประสานงานกับหน่วยงานต่าง ๆ ทั้งภาครัฐและเอกชนเพื่อให้การปฏิบัติการในการคุ้มครองพยานดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพ จึงต้องมีการประสานการปฏิบัติงานกับหน่วยงานต่าง ๆ ที่มีส่วนเกี่ยวข้อง ซึ่งหลังจากที่พระราชบัญญัติ

คุ้มครองพยานในคดีอาญา พ.ศ.2546 มีผลบังคับใช้แล้วเมื่อประมาณ 3 ปีที่ผ่านมาจะเห็นได้ว่ามีหน่วยงานที่ร่วมรับผิดชอบการดำเนินการให้ความคุ้มครองพยานอยู่หลายหน่วยงาน จำเป็นต้องมีการบูรณาการร่วมกันระหว่างกรมคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง จึงได้มีการลงนามในบันทึกข้อตกลง (MOU) ว่าด้วยการปฏิบัติและประสานงานการให้ความคุ้มครองพยานในคดีอาญา เมื่อวันที่ 16 กันยายน 2548 รวม 7 หน่วยงานประกอบด้วย สำนักงานตำรวจแห่งชาติ กระทรวงกลาโหม กรมการปกครอง กรมราชทัณฑ์ กรมสอบสวนคดีพิเศษ กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน และสำนักงานป้องกันและปราบปรามยาเสพติด (ปปส.) ซึ่งส่วนใหญ่การประสานความร่วมมือในการคุ้มครองพยาน กรณีที่มีผู้ร้องขอมาที่สำนักงานคุ้มครองพยาน จะมีการประสานส่งต่อพยานให้กับสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ซึ่งเป็นหน่วยงานที่มีความพร้อมในทุกด้านไม่ว่าจะเป็นด้านกำลังพลในการจัดเจ้าหน้าที่ตำรวจในสังกัดไปดูแลคุ้มครองความปลอดภัยแก่พยาน และมีสถานีตำรวจ (สภ.อ./สภ.ต) ครอบคลุมทั่วประเทศ ที่จะให้การสนับสนุนภารกิจตามที่สำนักงานคุ้มครองพยานร้องขอความร่วมมือดังกล่าว เป็นไปด้วยความรวดเร็วและทันต่อสถานการณ์ที่เกิดขึ้น

ดังนั้นการศึกษาเรื่องทัศนคติของเจ้าหน้าที่ตำรวจในการปฏิบัติงานคุ้มครองพยาน ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองพยานในคดีอาญา พ.ศ.2546 ในการที่จะช่วยให้ทราบถึงความคิดเห็นเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ที่สำคัญ แนวทางปฏิบัติตามอำนาจหน้าที่และการประสานงานร่วมกันระหว่างสำนักงานคุ้มครองพยาน กรมคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพ กับหน่วยงานของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ เกี่ยวกับการประสานขอความร่วมมือในการส่งต่อพยานไปคุ้มครองความปลอดภัยตามที่สำนักงานคุ้มครองพยานร้องขอรวมทั้งศึกษาปัญหาและอุปสรรคของการดำเนินการที่อาจเกิดขึ้นในการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจต่อการให้ความคุ้มครองพยานบุคคลในคดีอาญา ทั้งนี้ เพื่อให้เกิดแนวทางการดำเนินงานที่เหมาะสมอันจะทำให้การคุ้มครองพยานเกิดมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

มูลเหตุจูงใจในการศึกษา

ผู้ศึกษาเป็นผู้ปฏิบัติงาน ในสำนักงานคุ้มครองพยาน สังกัดกรมคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพ ซึ่งเป็นหน่วยงานหนึ่งที่รับผิดชอบในการคุ้มครองพยานในคดีอาญาของกระทรวงยุติธรรม โดยมีอำนาจหน้าที่รับผิดชอบเกี่ยวกับการคุ้มครองพยานตามมาตรการทั่วไปและมาตรการพิเศษ การปฏิบัติที่เหมาะสม รวมทั้งประสานการปฏิบัติงานและข้อมูลกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

ทั้งภาครัฐและภาคเอกชนเพื่อประโยชน์ในการคุ้มครองความปลอดภัยแก่พยานตามมาตรา 13 แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองพยานในคดีอาญา พ.ศ.2546 และเป็นผู้รับผิดชอบเกี่ยวกับการดำเนินการให้เป็นไปตามระเบียบกระทรวงยุติธรรมว่าด้วยค่าตอบแทนและค่าใช้จ่ายแก่พยาน สามี ภริยา ผู้บุพการี ผู้สืบสันดานของพยาน หรือบุคคลอื่นที่มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับพยานในคดีอาญา พ.ศ.2547 กรณีที่พยานมาร้องขอให้คุ้มครองความปลอดภัยมาที่สำนักงานคุ้มครองพยานแล้วมีการประสานขอความร่วมมือในการส่งต่อพยานให้กับหน่วยงานในสังกัดของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ไปดูแลคุ้มครองความปลอดภัยแก่พยานตามที่ร้องขอ ทั้งนี้เป็นไปตามบันทึกข้อตกลง (MOU) ว่าด้วยการปฏิบัติและประสานงานการให้ความคุ้มครองพยานในคดีอาญา ระหว่างกรมคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพกับสำนักงานตำรวจแห่งชาติ โดยลงนามร่วมกัน เมื่อวันที่ 16 กันยายน 2548 ซึ่งจากสถิติการร้องขอคุ้มครองพยานที่ผ่านมา พบว่าพื้นที่ของสถานีตำรวจในสังกัดของกองบัญชาการตำรวจภูธรภาค 5 (จังหวัดเชียงใหม่ ลำปาง ลำพูน แพร่ เชียงราย รวม 5 จังหวัด) มีพยานร้องขอให้คุ้มครองความปลอดภัยค่อนข้างมากและเป็นพยานคดีสำคัญที่อยู่ในความสนใจของประชาชนทั่วไป อีกทั้งวิธีการให้ความคุ้มครองความปลอดภัยแก่พยานมีหลากหลายรูปแบบประกอบกับได้รับมอบหมายให้เป็นผู้ติดตามการประสานงานคุ้มครองพยานในเขตพื้นที่ดังกล่าว จึงเหมาะสมที่จะเป็นพื้นที่ในการศึกษาในครั้งนี้ เพื่อศึกษาหาแนวทางที่เหมาะสมในการดำเนินการคุ้มครองพยานระหว่างสำนักงานคุ้มครองพยาน กรมคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพกับสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ตลอดจนให้พยานได้รับการปฏิบัติที่เหมาะสมในการร้องขอให้คุ้มครองความปลอดภัยสอดคล้องกับเจตนารมณ์ของกฎหมายคุ้มครองพยาน

วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. เพื่อศึกษาระบบการคุ้มครองพยานตามพระราชบัญญัติคุ้มครองพยานในคดีอาญา พ.ศ.2546
2. เพื่อศึกษาทัศนะของเจ้าหน้าที่ตำรวจในสังกัดของกองบัญชาการตำรวจภูธรภาค 5 (จังหวัดเชียงใหม่ เชียงราย ลำปาง ลำพูน แพร่) ในการปฏิบัติงานให้ความคุ้มครองความปลอดภัยแก่พยานตามพระราชบัญญัติคุ้มครองพยานในคดีอาญา พ.ศ.2546
3. เพื่อศึกษาปัญหา อุปสรรคของการประสานงานการให้ความคุ้มครองพยานตามพระราชบัญญัติคุ้มครองพยานในคดีอาญา พ.ศ.2546 ระหว่างสำนักงานคุ้มครองพยาน กรมคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพ กับสถานีตำรวจในสังกัดของกองบัญชาการตำรวจภูธรภาค 5

4. เพื่อแสวงหาแนวทางที่เหมาะสมในการปฏิบัติงานคุ้มครองพยานร่วมกันระหว่างสำนักงานคุ้มครองพยาน กรมคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพกับสำนักงานตำรวจแห่งชาติ

ขอบเขตการศึกษา

เนื่องจากการคุ้มครองพยานในคดีอาญาเป็นเรื่องที่สำคัญที่รัฐต้องจัดให้มีขึ้น เพื่อให้ได้มาซึ่งพยานบุคคลอื่นเป็นพยานหลักฐานที่สำคัญต่อกระบวนการยุติธรรมทางอาญาและเพื่อให้การดำเนินงานสอดคล้องกับพระราชบัญญัติคุ้มครองพยานในคดีอาญา พ.ศ.2546 ระเบียบกระทรวงยุติธรรมว่าด้วยค่าตอบแทนและค่าใช้จ่ายแก่พยาน สามี ภริยา ผู้บุพการี ผู้สืบสันดานของพยานหรือบุคคลอื่นที่มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับพยานในคดีอาญา พ.ศ.2547 และบันทึกข้อตกลง (MOU) ว่าด้วยการปฏิบัติและประสานงานการให้ความคุ้มครองพยานในคดีอาญา ระหว่างกรมคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพกับสำนักงานตำรวจแห่งชาติ โดยลงนามร่วมกัน เมื่อวันที่ 16 กันยายน 2548 การศึกษาครั้งนี้กำหนดกลุ่มประชากรที่จะศึกษา โดยมุ่งทัศนะของเจ้าหน้าที่ตำรวจในสังกัดกองบัญชาการตำรวจภูธรภาค 5 (จังหวัดเชียงใหม่ เชียงราย ลำปาง ลำพูนแพร่ รวม 5 จังหวัด) เพื่อศึกษาหาแนวทางที่เหมาะสมในดำเนินการคุ้มครองพยานระหว่างสำนักงานคุ้มครองพยาน กรมคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพกับสถานีตำรวจในสังกัดของกองบัญชาการตำรวจภูธรภาค 5 ตลอดจนศึกษาถึงปัจจัยที่เป็นปัญหาอุปสรรคต่อการประสานงานการให้ความคุ้มครองพยานในคดีอาญา ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองพยานในคดีอาญา พ.ศ.2546 ทั้งนี้จะเป็นการสร้างเชื่อมั่นใจให้กับพยานว่าจะได้รับการปฏิบัติที่เหมาะสมในการร้องขอให้คุ้มครองความปลอดภัยและสอดคล้องกับเจตนารมณ์ของกฎหมายคุ้มครองพยาน

นิยามศัพท์ที่ใช้การศึกษา

ทัศนะ หมายถึง ความคิดที่ยังไม่ได้รับการพิสูจน์ออกมาเป็นข้อสรุปแน่นอน เป็นแนวคิดที่ได้มาอย่างกว้าง ๆ ของเจ้าหน้าที่ตำรวจที่ได้รับการแต่งตั้งให้ปฏิบัติภารกิจคุ้มครองความปลอดภัยแก่พยาน ตลอดจนความเห็นเกี่ยวกับการคุ้มครองพยานตามพระราชบัญญัติคุ้มครองพยานในคดีอาญา พ.ศ.2546

เจ้าหน้าที่ตำรวจ หมายถึง ข้าราชการตำรวจในสังกัดกองบัญชาการตำรวจภูธรภาค 5 (จังหวัดเชียงใหม่ เชียงราย ลำปาง ลำพูน แพร่) ที่ได้รับมอบหมายให้ปฏิบัติภารกิจคุ้มครองความปลอดภัย ตามที่สำนักงานคุ้มครองพยานร้องขอให้คุ้มครองความปลอดภัยแก่พยาน

พระราชบัญญัติคุ้มครองพยานในคดีอาญา พ.ศ.2546 หมายถึง บทบัญญัติของกฎหมายที่รองรับสิทธิของบุคคลซึ่งเป็นพยานในคดีอาญาให้ได้รับการคุ้มครองความปลอดภัยในชีวิต ร่างกาย อนามัย เสรีภาพ ชื่อเสียง ทรัพย์สิน หรือสิทธิอย่างหนึ่งอย่างใดของพยาน ทั้งก่อน ขณะและหลังมาเป็นพยาน รวมทั้งการปฏิบัติที่เหมาะสมและค่าตอบแทนจากการเป็นพยานและค่าใช้จ่ายในการคุ้มครองพยานที่จำเป็นและสมควรจากรัฐ

กองบัญชาการตำรวจภูธรภาค 5 หมายถึง หน่วยงานในสังกัดสำนักงานตำรวจแห่งชาติที่มีอำนาจการสอบสวนในเขตพื้นที่ 8 จังหวัดภาคเหนือ ประกอบด้วยจังหวัดเชียงใหม่ เชียงราย ลำปาง ลำพูน แพร่ น่าน พะเยา แม่ฮ่องสอน

ปัญหาอุปสรรคในการประสานงาน หมายถึง ปัญหาที่เกิดขึ้นจากกรณีพิพยานมาร้องขอให้คุ้มครองความปลอดภัยมาที่สำนักงานคุ้มครองพยานแล้ว มีการประสานส่งต่อพยานให้กับหน่วยงานในสังกัดของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ไปดูแลคุ้มครองความปลอดภัยแก่พยานตามที่ร้องขอตามบันทึกข้อตกลง (MOU) ว่าด้วยการปฏิบัติและประสานงานการให้ความคุ้มครองพยานในคดีอาญา ระหว่างกรมคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพกับสำนักงานตำรวจแห่งชาติ

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบถึงระบบการคุ้มครองพยาน ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองพยานในคดีอาญา พ.ศ. 2546
2. ทำให้ทราบทัศนะของเจ้าหน้าที่ตำรวจสังกัดกองบัญชาการตำรวจภูธรภาค 5 (จังหวัดเชียงใหม่ เชียงราย ลำปาง ลำพูน แพร่) ในการปฏิบัติงานคุ้มครองพยาน
3. สามารถนำข้อมูลมาใช้ในการปรับปรุงการดำเนินงานเกี่ยวกับการคุ้มครองพยานในคดีอาญา ให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น
4. ได้ข้อมูลประกอบในการกำหนดกรอบนโยบาย ทิศทาง หรือแนวทางในการดำเนินงานในการคุ้มครองพยานในคดีอาญาให้สอดคล้อง ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองพยานในคดีอาญา พ.ศ. 2546